

கால்யாணம்.—MORNING STAR.

Published on the 1st and 3d Thursday of every Month at one shilling a Quarter, payable in advance.

2. புத். சுத்திகை. யரூ.] துஅாஸட் ராமி. ஆவணி. பிழ, தேயதி வியாழக்கிடமை, Thursday, August, 18, 1842. [VOL. II. No. 16.

பாண்டிவளநாட்டுச் சுரித்திரக்குறிப்பு.

(Historical sketch of the Pandian kingdom.)

(Continued from page 177.)

போய்த் தலை யாதரிக்கச் சொல்லியும், உதவிசைய் செல்வதிலே போய்த் தலை யாதரிக்கச் சொல்லியும், உதவிசைய் செல்வதிலே போய்த் தலை யாதரிக்கச் சொல்லியும், அடைக்கலம்புகுஞ் து குறையிரக்கந்தான். இந்த விசயங்கரத்து ராசா அந்தச் சமயத்துக்கொடுத்துக்கொண்டு தலை கண்மாட்டுமெங்கெத்தக்கே மேல் விசாரணைக்காரனுயிருந்த நாகம் நாகனைக்கிறவதுக்கு அநேக விதோமங்களைக்கொடுத்து அந்தப் பாண்டியராசனை மதுரையிலே மறுபடியும் ஸ்தாபித்தக்கொல்லியும், தன்சாவூர் இராசாவை அவனுடைய தனி வகரத்துக்காக நாகதன்முக்கக்கொல்லியும் அவனை அனுப்பிவிட்டான். அந்தக் கட்டிலை களுவில் நிறைவேற்றின், கந்திரசேராகண் தங்கள் முக்கேர்ச்சுடையைக்காக்கின்றான் தங்கள் நாகமநாயகன் இராசாரிக்கட்டிலைக்கும், அந்தப் பாண்டியதுக்கு நாகமநாயகன் இராசாரிக்கட்டிலைக்கும், அந்தப் பாண்டியதுக்கு நாகமநாயகன் இராசாரிக்கட்டிலைக்கும், அந்த மதுரை இராசனைக் கிறையிலவைத்து போட்டு அந்த ராச அதிகாரத்தைத் தன் வசமாய் வைத்துக்கொண்டான். அப்பால், தனது சேகரித்துக்கொண்டு வருவதை விட்டதும், தனது ட்டானைக்கை மீறித் தன்மேடு கலக்கத் துக்கேற்பட்டதும் கிடைவாயனுக்குத் தெரியவந்தன.

நாகம் நாயகன் புதிதாய்ச்செம்பாதித்த அதிகாரத்துக்காரர் தெண்டிக்கப்படாவல், முழுதுங் தப்பிக்கொண்டவனுக்குக் காணப்பட்டபடியிலுமே அவனுடைய சுவரியத்தையும், நடத்தையை வசூரித்து விசயநகரத்துப் பகைத்தலைவர்களுக்கு வெறுப்புண்டாகி அவனைத் தனியுக்கவேண்டுமென்று புறப்பட்டார்கள். ஏப்போன்றத்தகும், அந்த விசயநகரச் சுமலங்களுக்கு ஆச்சிக்கு முண்டாகும்படியாய், நாகம் நாயக அங்கு ஒரு எதிரி ஏற்பட்டால். அவனுமென்றால், நாகம் நாயகதுவுக்கு ஏதும் திரவியமீன விவாதநாயகரைன் றவன். இந்தக்குமாரன், நாகம் நாயகன் காச்சியத்திற்கப்பன்னினத்தினாலே பிரந்தவன். இவனைக் கலவி கற்கிறதாகம், தனது நடைக்குற்றநவாதியாகவும் விசயநகரத்திலேயே விட்டு வந்தான். விசுவநாதநாயகன் தன்னுடைய சுரத்திற்கவல்லமைகளுக்கு அநேகங்க் தட்டான் நங்கள் காண்பித்திருப்பதுயினாலேயும், அதையை விசுவாசநடத்தைத்தகள் கம்பதத்தக்கவகளாயிருந்தபடிய அலேயும், தந்தனுமேயும் ராகாசாக்காகத் தன் தகட்பனிடத்திடேயே வருக்காத்துக்கொள்ளுகிறது என்கிற இந்த திறமூலவர்களைப் பவியை என்று அவனிட்டப்படி அவனுக்குக்கே கொடுக்கப்பட்டது. அவனும் நாகம் நாயகன் பேரிலே ஒரு பலத்த தன்னோடோடே முறப்பட்டுப்போய்த் தன் தகட்பனை முறியிடத்துக் கைப்பிடிடப் பிடித்துக் காவல்வலவத்துக்கொண்டு மதுரைக்குரியவனுக்கு பூராகாவை அந்தச் சிமமாசனத்திலே மறுபடியும் விதாப்பித்த சுசைய்ததோடே விசயநகரத்துக்குப் போய்த் தன் தகப்பளை உழினராயன் கையிலொட்டுவித்தான். அவவிடத்திலே அந்த

குமாரதுடைய குணங்களுக்காக அவன் தகப்பதைக் கிடினராய் மனமனித்துவிட்டான். பிறகு அந்த மதுரை இராகா கீக்கிரத் திவிரங்கி போனான். அவனுக்குச் சந்தானமில்லாதபடியினாலேவி சுவநாதநாயகன் விசயாகரத்திற்கு விசயாகிலும் அனுதான் தகராகாவுக்காக மதுரையிலே விதாப்பக்கிக்கப்பட்டான். அப்படியிருக்க, விசவநாதநாயகனைப் பாண்டியராகாவிட்டு உடலிக்காக அதுபற்பட டைப்படத்தலெனும், அந்தச் சுதங்கிடமான இராசரீக்கண்ணத் அபகரித்தவனும் வருக்கொல்லுகின்றது. எப்படியிருந்தபோதை க்ருமிலிக்வநாதநாயகன் இந்தப் பாண்டியராகாவை மதுரையில் முதலில் விதாபித்தானென்கிறதும், பிறகு அந்த இராச அதிகார நிலைத்தானே அபகரித்தானென்கிறதும் அதைப்பற்றி அவனைத் தண்டிக்கிறதென்றால் விசயாகரச் சம்பளதானத்தார் தாமகித்திருந்தார்களென்றால், அவர்களுக்குப் புதுப்பகையாளியாகிப் பிசயம்பூராசாசங்கத்திலே நோக்கமாப் பிசுமுழுமூத்துக்கொண்டிருந்தபடியினுடைய மிகவும் தூர நிதிவிருக்கிற தெற்குத்தேசங்களிலே உடன்திருந்த காரியங்களைக்குறித்துக், கவனிக்கக்கூடாமலிருந்தே தென்கிறதும் இந்த இரண்டு சூரதனங்களிலுடைய மத தனிப்புறையும் நடவடிக்கையும் வருகின்றன.

(துண் ஆம் வருடம்.)

LIFE OF MOHAMMED.—மகமதுவின் சரித்தீரம்

மர்க். அதிகாரம்.

(*Wine and games of chance forbidden—Sophyan, son of Caled, slain—War of the Ditch.*)

* කොරුණ් එ. අති.

† கோருண் டி. அதிசூ

கான்டு சிலியம் விடுவதும் குற்றமாய்க்கொள்வார்கள். இச்சரித் திரப்புகூடியிலே மகடதுவின் கீத்திப்பிறதாபத்தை வேறூர்தியநடை கறையாக்குகின்றது. என்னவெனில் காலேட்டெண்பவரின் மகன் சோபியன் என்பவர் தமிழை நிறுப்பசலாக்கும்படி சேனைசேர்க்கிறார்கள் முகமது கேள்விப்பட்டபோது அவரைச் சுதிசெய்யும்படி ஒனியல் என்பவரின் மகன் டல்மால்திருத்தம் (Dhul Mall Dhrat) எனும் காரணப்பேர்பெற்ற அட்டவாலைப் பவரின் பதித்திற்சால்ல அவர் மகமதுபியன் கற்றினக்கிளச்சயச்சோபியன் என்பவரைது சாவலின் பள்ளத்தெற்பிலே சங்காரம்பண்ணிடு அக்கணமே மகமது இடத்தில்வர்கள் து சால்வ அந்பியாவர்கள் தமது நடிபுக்கு முத்தியமாகத் தமது பிரபுபந்தோலையீட்தார். கீத்திராவி ஸ் ஜூதாம் ஆண்டுலே அகறியின்போர் அவனது சாதிகளின்போர் என்பது நடந்தது. அப்போரிலே கிலகாரியின்கூதி தொட்ட லலாதிருக்குமேல், மகமது முற்றுப்பிலமூந் து போவார்போலே, அயற்றேசுக்களிலுள்ள சூதர் முதலிய சாதிகளுடன் கோறிசா என்பவர்கள் கேர்ந்து கொண்டு பதினூரிரு சேஞ்சன்க்கூக்கட்டிக் கொண்டு தங்கள் தொன்றுதொட்டமார்க்கத்துத் தெதியான மகமதுவைப் போரிலேற்றுமதத்தினாலை முந் நிக்கைபோமெடு வந்தபோது மகமது பராசுஞிகு சாவிமோழு நிதிராலோச தொகைக்காண்டு பட்டநிதித்தைச் சூதம் ஆயியஅகறியின்பண்ணி வித்து அதன்பின்மியில் ஒருமாதம் அரண்காதித்திருந்தான். இப்பேணவிலே இருதிறத்தாரும் அப்பினாலும் கவன்டினாலும் காயப்படுத்தினார்களேயென்றிப்பின்னாரு சமாச்சாரமுமிலவு. இத்தலாயிலே மகமது தமது சத்துருவின் சேனைகளின் அதிகாரிகளைத் தங்கித்திரொபாயத்தாலும் ஒழுந்தராலும் தன்வசியமாகத் தெண்டித்தாரென்று ஜித்தெந்தது. கிலரைத் தன் வசியமாக்கின்தன்மேல், அவர்கள் காரணமாய் மற்றவர்களுக்குள்ளே பேதாடே நங்களை விட்டுவித்து இதனாலே சத்துருவின் பாசறைவீடுகளைக்கிடப்பித்து அவர்களை மிகுதியானவர்களைப் பாளத்தை விட்டகன் அவிடப்பெண்ணி ஒழுந்தவர்களிலே திடுக்காட்டவாட்டாக்களைக் கிளப்பிக்கொடுக்கின்தும் கடவுளை வத்னேர்த்திமாய்க்கண்டதால் அவர்கள் பலம்குறைந்து பயந்தினந்து கவனிக்கப்பண்ணினார். எப்படியானாலும், சத்துருக்கள் அரண்வனத்திருக்குப்போர்வு விட்டுத்தமானகடுபடுவெளன்று கிளமிச்சுத்துருக்களினுடல்களை விறைக்கப்பெண்ணி முகம்கூப் புதூயியாற் போர்த்துப் பாசறைவின்குக்காலைத் தணித்துப் படந்குவீடுகளை ஆகாஸமார்க்கமாய் விசித்துரகப்படைக்காலையும் அணிகொளுக்க இத்துடன் தேவகணங்களுக்குடி அவர்களிலே பயாந்தகாரம்பரப்பெயர்கள் அலுவர் அப்பார் என்று ஓலமிட்டவறக்கணக்கள் பாசறையவளைத்துச் சத்துரு உயிர்கொண்டு பிணமுத்தேடுமித் தபீக்கெல்காள்ளத்தக்கதாய் மேனுவிரட்டலை யுண்டாக்கினார்கள். மகமது இவ்வத்காரியங்கள் தன்னிமித்தம் தேவகடாட்சமாயுண்டாயினவென்பதை பறந்துபோனதுமிலவு. பிற்காலமிக்கிலே தமது படச்சத்தாருக்கு ஓலமிட்டவறக்கணக்கள் பாசறையவளைத்துச் சத்துரு உயிர்க்கு தேந்றாலும் விடத்துமிலவு. “சுதிப்பிவிக்காக்குகினே மார்க்கப்படுத்துகின்ன சேனை உங்கள்மேல் வாத்தபோது நாம் கடும்புயலைமும் நீங்கள் காணுத்தாதர் கணக்களையும் அவர்களுக்கெறியாறுப்பிடிமேமன்பதையும் மற்றுமாதாதையும்கூடும்.” மேலேசோல்ய செயல் மனுஷிதிக்க மாயேனும் தேவாத்தக்கமாயேனு நடக்தாலும் மெப்படி யேனு மிருக்கட்டுமும் அசீக்கூலை நடந்தநாட்டொட்டு மகமதுவின் பிரபவியத்தைத் தடுக்கவேண்டுமென்றனன்னம் கோருயிசரைவிட்டகாலுப்போர்க்கலகும் முடிந்துபோய்விட்டது.

* டல்மாஷ்டி குற்று எண் பத்தாகு “எவ்விரையும் விசைரவாய்த்தலை விடுகிறவன்” எண் பது பொருள்

† கோருன் ஈஸ். அதிகாரம்.

୪୮

(Missionary Enterprises in the South Seas.)

தேவையில் நடந்த சங்கதி.

ஈசு கூம். பக்கத்தினின்று.

நாங்கள் (இராமதோங்கு) தீவிவிருக்கிறபொழுது என்னுடைய மனைவி வியாதியாயிருந்தான். ஒருநாள் நான் தனியிலிருக்கிறபொழுது இந்த (அழுவி) தீவைவி— (நாவிக்கேற்றேன்) (நியுகெப்பிறி டகு) முதலிய தீவுகளிலிருக்கிறவர்கள் இன்னுள் கவிசேஷித்தைக் கேள்விப்படாமலிருக்கிறது. டியாஸ் அவ்விடத்திலும் நாங்கள் போ

பீச் சுவிசேஷித்தைப் பரம்பற்பன்னூலுது நமது கடமையாயிருக்கிறதே யென்றனர்ந்தேன். அதுகாரியத்தைப்பற்றி (வண்டன்) கூட்டத்தாருக்கும் அவர்களுடைய யோசனையை அறியும்படிட்கு (துறைஉசை) ம் ஆண்டவிலே ஒரு காக்கத்தும் அனுப்பியிருக்கிறதே நீத் யோசனையை, நான் ராயத்துக்கியாகவும் விட்டுப்படி ரப்பிடமுன்னே என்னுடைய மதிலிருக்குச் சொல்லேன். அவன் கேட்டுச் சொல்ளதென்றெல்லைவில், “நீர் போகவேண்டியதாயிருக்கிற பயணத்தில் தூரம் ஆயிரத்தெண்ணாலும் அலவது இரண்டாயிரம் மயிலுக்கிருக்கும். ஆறுமாதத்துக்கு நான் தனித்தவளாயிருக்கவேணும். அல்லாமலும் நீர் போகவிருக்கிற தீவின் சனங்கள் மிகவும் பொல்லாதவர்களைப்பற கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். நீர் போனவிடத்தில் நல்வாங்குபோலவொரு பொல்லாங்கு உமக்கு நேர்ட்டால் நானுமின்தக் குழந்தைகளுமாக இவ்விடத்திலிருக்குத் துயரப்படவேண்டியிருமே. ஆகையால் நீர் போரத்துறைத் துயரப்படவேண்டியிருமே. பேசுகையை பெய்க்காதில் விருத்தலாமாவன்று கேட்டான்.¹² அவனில்லித்தமாப்பெற்கினிதனுலே என் எண்ணத்துக்கு இன்னும் மாட்டாளென்றின்து அவனோடே மறுபடியும் அதைப்பற்றிப் பேசாமல் மனதிலே வைத்துக்கொண்டேன். இதற்குக் கொஞ்சமான நாளின்குபிபின்பு அவனுடைய வியாதி அதிகப்பட்டுச் செத்துப் போவாளென்று நாங்கள் நினைக்கத்தக்கதாக வருத்தப்பட்டார்கள். அப்பொழுது சமுச்சாரத்தின் அடிக்குக்கொல்லாம் உலைச்சலாற்கொண்டது.

இதற்கிடையிலே நான்கள் பாரப்படவார்த்து மன்றாடு ஆய்வு அப்பொழுது பராபர வெங்கிடுகிறோம். தேவேன் வேண்டும் கேட்டாரென்பது நகர்த்தாட்சியாகப் பத்துப் பதினைஞ்து நான்குக்குள்ளே அவருக்குச் சுற்றே கடாயமாயிற்று. ஒருநாட்ட சாம்ந்தரம் நான்வள் துன்பமாய்ப் படுத்திருந்த அறைக்குள்ளே போனேன். அப்பொழுது அவன் எனக்குச் சொல்ல தேவன் வெளியேன், "நீர் தூராயிருக்கிற தீவுகளுக்குச் சுவிசேஷத்தைப் போதிலிக்கப் போகவிருந்து போன்று து உயமைப் போகவிடாதபடிக்கு நான் மற்றித்தினிலே எனக்கிணங்கின் தசீ சுடியான பெரிய விபாதி வந்ததாக்குமென்று சொன்னது லலாயல் இன்னும் சீர் போகாதபடிக்கு இருந்தாற் பராபர மூன்று வேளையென்ன இவ்வுலகத்தை விட்டு எதெந்தப்போடுவாரென்று சொல்லி" நான் போக நீண்ட்திருந்த அந்தத் தீவுகளுக்குப் போக ச் சம்மதித்தாள். இவனிப்படிப்பட்ட வெண்ண்தைச் சொன்ன பொழுது இவருக்கு இந்த எண்ணாக தேவையினாலே வந்திருக்கவேறு மென்று என்ன திட்டம் யுணர்ந்துகொண்டு இந்தத் தூரமான பயண நித்திக்குப் போகக் கப்பவில்லாததினாலே ஒரு கப்பலைக்கட்டி முடிக்கத் தீர்மானித்துக்கொண்டேன். கப்பல கட்டுகிறதற்கு என்னிடத்தில் தளபாடமில்லாததினாலும், கப்பலுக்கு இரும்புவேலை செய்வதற்குத் துருத்தியில்லாததினாலும் மேலுங்கில் முதலிய என்னியக்கண யுண்டுபண்டும் விதமாக சம்பாதிக்காக்காததினாலும், சப்பட்டுச் சாக்திரப் புத்தகங்களிலே வாசித்ததற்குநீது முன்னிடப்பட்டு வருகிறது கான தளபாடங்களைச் சம்பாதிக்காக்காததினாலும், எனக்குங் கட்டல்கட்டும் வித்தை கொஞ்சமுக் தெரியாததினாலும் அதிகமாய் மனதிலே முடிடுப்பட்டேன். ஆகிலும் நான்பண்ணின தீர்மானத்தின்படியே மிகவும் பிரயாசப்பட்டு ஒரு கப்பலை முன்றுமாசத் துக்குள்ளே கட்டிமுடித்தேன். எல்லாருமிற்கிறுக்கிறபடி ஒரு கப்பலைக்கட்டுவதற்கு முதலாவது துருத்தியும் இரும்புவேலதற்குக் காச்சிகிறதற்கு வசதியானவொரு உலையுங் தேவை. இவ்விடத்தில்த் துருத்தி அகப்படாததினாலே எண்ணிடத்தில் நின்ற மூன்று வெள்ளாடுகளிலை தோலையுரித்து ஒரு துருத்தியை முடிடேன். ஆகிலும் அது நமது கவலைக்குக் கூடாமல்போய்த் ரும் என்னிடத்திற் பழைச்சாய்க்கிடந்த ஒரு துருத்தியைச் சீர்ப்புத்தெல்லாமென்று பார்ந்தவிடத்தின் அதின் தோலையுமெல்லாமல் தமிழனிப்போட்டதைக் கண்டேன். இவைகளைப் பற்றியும் நான் மிகவும் மனத்துன்பமைப்பதையும் உலையில் ஜத்தெகாண்டிருக்கத்தக்கத்தைக்கண்டேன்.

இதற்குப் பிடிபுகரிகளையும் பட்டாட்டங்களையும் மற்றுமுலைக்கடுத்ததளபாடங்களையும் தெடிக்கொண்டு நான் சேகரமாய்க்கொண்டுவந்து வைத்திருந்த இரும்பிற் கொஞ்சமெடுத்துச் சில ஆயுதங்கள் செய்ப்பன்றட்டேன். இலையிலேவைத்திருந்த துண்டிரும்புகளை ஏற்று அக்கினியினாலே இளைக்கப்படுகிறதையும் அப்படி இளைக்கப்பட்ட இரும்புகள் பலவை ஆயுதச் சாடையாய்ச் செய்யப்படுகிறதையும் கண்டதினாலே முழுஞ்சுபொழுதும் இரும்புபயம் இரும்புதங்களையும் கண்டிராத பிரதாளிகள், முதலாளிகள், ஆ

ன், பெண், பிள்ளைகளுட்டுக்கள் யாவருமின்த நாதன்தீவைதப்பார்க்க வந்தார்கள். இருப்புவேலைகளைப்பார்க்கி இம் வாயுவை ஊதிக்கொண்டுருக்கிற அந்தத் துருத்தியை யாவரும் அதிக கவனத்தோடே பார்த்தார்கள். கப்பல்முடித் திண்பு அநற் புகிகிற தண்ணீரை அள்ளிவெளியிலே ஊற்றுகிறதற்காகக் கப்பலிலுமொரு தண்ணீர் ச்சாம்பி வைக்கப்பட்டது. அந்தழுரின் இராசா நாஷன்துக்காத எட்டெபாராமுதம் அந்தக் கப்பலிலே போய்த் தண்ணீரைச்சாம்பி வெளியிலே ஊற்றுவார். மரமுக்கிட வாளில்லாததினாலே மரங்களைத் தலைப்புவைத்து அடித்துப் பிள்ளை வாக்கியினாலே சீவிச் செப்பனிட்டோம். கப்பற்பாயில்லாததினாலே திவார் படுகிக்கிற பாய்களைத்தீர்க்க கப்பலுக்குப்பாயாகத் தூக்கிடும். மரத்தோல்களையுரித்துக் கயிறுகளையுண்டுபண்ணினாம். எங்குரத்துக்குப் போதுமான இருமில்லாததினாலே மரங்களுக்கொய்து அதனாலே பொரமாயிருக்கத்தக்கதாக ஒரு பீப்பாவைக் கல்வி னுவேதிரையப்பண்ணி அதையும் நக்கரத்திட்டிருப்பகாயடுத்துக் கேரத்துவத்துக்கொண்டோம்.

(இல் அம் வரும்)

THE SKEPTICAL YOUNG OFFICER.

BY THE LATE REV. DR. J. M. MASON, OF NEW YORK.

Every one has remarked the mixed, and often ill-assorted company which meets in a public packet or stage coach. The conversation, with all its variety, is commonly insipid, frequently disgusting, and sometimes insufferable. There are exceptions. An opportunity now and then occurs of spending an hour in a manner not unworthy of rational beings; and the incidents of a stage coach produce or promote salutary impressions.

A few years ago, one of the stages which ply between our two principal cities, was filled with a group which could never have been drawn together by mutual choice. In the company was a young man of social temper, affable manners, and considerable information. His accent was barely sufficient to show that the English was not his native tongue, and a very slight peculiarity in the pronunciation of the *th* ascertained him to be a Highlander. He had early entered into military life; had borne both a Dutch and French commission; had seen real service; had travelled; was master of the English language; and evinced by his deportment that he was no stranger to the society of gentlemen. He had, however, in a very high degree, a fault too common among military men, and too absurd to find an advocate among men of sense—he swore profanely and incessantly.

While the horses were changing, a gentleman who sat upon the same seat with him, took him by the arm, and requested the favor of his company in a short walk. When they were so far retired as not to be overheard, the former observed, “Although I have not the honor of your acquaintance, I perceive, Sir, that your habits and feelings are those of a gentleman, and that nothing can be more repugnant to your wishes than giving unnecessary pain to any of your company.” He started, and replied, “Most certainly, Sir! I hope I have committed no offence of that sort.”

“You will pardon me,” replied the other, “for pointing out an instance in which you have not altogether avoided it.”

“Sir,” said he, “I shall be much your debtor for so friendly an act; for, upon my honor, I cannot conjecture in what I have transgressed.”

“If you, Sir,” continued the former, “had a very dear friend to whom you were under unspeakable obligation, should you not be deeply wounded by any disrespect to him or even by hearing his name introduced and used with a frequency of repetition and a levity of air incompatible with a regard due to his character?”

“Undoubtedly; and I should not permit it! but I know not that I am chargeable with indecorum to any of your friends.”

“Sir, my God is my best friend, to whom I am under infinite obligations. I think you must recollect that you have very frequently, since we commenced our journey, taken his name in vain. This has given to me and others of the company excreting pain.”

“Sir,” answered he, with very ingenuous emphasis, “I have done wrong, I confess the impropriety. I am ashamed of a practice which I am sensible has no excuse; but I have imperceptibly fallen into it, and I really swear without being conscious that I do. I will endeavor to abstain from it in future; and as you are next me in the seat, I shall thank you to touch my elbow as often as I trespass.” This was agreed upon; the horn sounded, and the travellers resumed their places.

In the space of four or five miles the officer’s elbow was jogged every few seconds. He always colored, but bowed, and received the hint without the least symptom of displeasure; and in a few miles more, so mastered his propensity to swearing that not an oath was heard from his lips for the rest, which was the greatest part of the journey.

He was evidently more grave: and having ruminated sometime, after surveying first one and then another of the company, turned to his admonisher, and addressed him thus:

“You are a clergyman, I presume, Sir.”

“I am considered as such.”

He paused—and then with a smile indicated his disbelief in Divine revelation, in a way which invited conversation on that subject.

“I have never been able to convince myself of the truth of revelation.”

“Possibly not. But what is your difficulty?”

“I dislike the *nature* of its proofs. They are so subtle; so distant; so wrapt in mystery; so metaphysical, that I get lost, and can arrive at no certain conclusion.”

“I cannot admit the fact to be as you represent it. My impressions are altogether different. Nothing seems to me more plain and popular; more level to every common understanding; more remote from all cloudy speculation, or teasing subtleties, than some of the principal proofs of divine revelation. They have grown into such a mass of evidence that the supposition of its falsehood is infinitely more incredible than any one mystery in the volume of revelation, or even than all their mysteries put together. Your inquiries, Sir, appear to have been unhappily directed—but what *sort* of proof do you desire, and what would satisfy you?”

“Such proofs as accompany physical science; this I have always loved—for I never find it deceive me. I rest upon it with entire conviction. There is no mistake, and can be no dispute in mathematics. And if a revelation comes from God, why have we not such evidence for it as mathematical demonstration?”

“Sir, you are too good a philosopher not to know that the nature of evidence must be adapted to the nature of its object; that if you break in upon this adaptation, you will have no evidence at all; seeing that evidence is no more interchangeable than objects. If you ask for mathematical evidence, you must confine yourself to mathematical disquisitions. Your subject must be *quantity*. If you wish to pursue a moral investigation, you must quit your mathematics, and confine yourself to moral evidence. Your subject must be the relations which subsist between intelligent beings. It would be quite as wise to apply a rule in ethics to the calculation of an eclipse, as to call for Euclid when we want to know our duty, or to submit the question, “whether God has spoken,” to a test of a problem in the conic sections. How would you prove mathematically that bread nourishes men, and that fevers kill them? You and I both are as firmly convinced of the truth of these propositions, as of any other mathematical demonstration whatever; and should I call them in question, my neighbors would either pity me as an idiot, or shut me up as a mad man. It is therefore a great mistake to suppose, that there is no satisfactory, no certain evidence but what is reducible to mathematics.”

This train of reflection appeared new to him. Yet, though staggered, he made an effort to maintain his ground, and lamented that “the objections to other modes of reasoning are numerous and perplexing, while the mathematical conclusion puts all skepticism at defiance.”

“Sir,” rejoined the clergyman, “objections against a thing fairly proved, are of no weight. The proof rests upon our knowledge, and the objections upon our ignorance. It is true that moral demonstrations and religious doctrines may be attacked in a very ingenious and plausible manner, because they involve questions on which our ignorance is greater than our knowledge; but still our knowledge is knowledge; or, in other words, our certainty is certainty. In mathematical reasoning our knowledge is greater than our ignorance. When you have proved that the three angles of every triangle are equal to two right angles, there is an end of doubt; because there are no materials for ignorance to work up into phantoms; but your knowledge is really no more certain than your knowledge on any other subject.”

“There is also a deception in this matter. The defect complained of is supposed to exist in the nature of the proof; whereas, it exists, for the most part, in the mind of the inquirer. It is impossible to tell how far the influence of human depravity obscures the light of human reason.”

(To be continued.)

REASON AND KINDNESS.—The language of reason unaccompanied by kindness will often fail of making an impression; it has no effect on the understanding, because it touches not the heart. The language of kindness, unassociated with reason, will frequently be unable to persuade; because, though it may gain upon the affections, it wants that which is necessary to convince the judgment; but let reason and kindness be united in a discourse, and seldom will pride or prejudice find it easy to resist.—Rev. C. Gisborne.

There is nothing got by striving with God Almighty, for he will break either the heart, or the neck of those who contend with him; will bring them either to *repentance* or *ruin*.—Matthew Henry.

குழிலுவன் யானைகிட்ட வந்ததினால்பெய்க்குத் திரைத்துப்போய்ச் சுந்தரம், யானையும் அவளைச் சுற்றுரோக்குறிப்பாயிப்பார்த்து நின்று பின் குழிந்தொன்டோடிட்டபோயிட்டெதன்முன் சொல்லக் கேள்விப்பட்டோம். ஆதலால் இவ்விதம் சம்பவிக்கிறதற்குக் காரணமேதனில், பூமியின் சகல மிருகங்களும் மனிதனுக்குப் பயன் தம் அஞ்சியும் இருக்கக்கூடுதலென்று தேவன் கட்டுப்பிடத்தினுடேயன்றி மற்றும்படி யானை குதிரை முதலிய மிருகங்கள் தங்களில்லை அதிரைபலத்தையும் மனிதனின் சிற்பத்தையும் அறிந்திருக்குமாகில் தங்களைப் பிடித்து வருத்துறைவன் அத்துதைத் தக்கக்கூடிச் சாருக்கிப்போடுமே. ஆதலால் மந்திரமெல்லாம் தந்திரமேதனு காலனாம்.

இவ்வகை நியாயங்களை நாங் தமிழருக்கு எடுத்துக் கண்பிக்கும் பொழுது அவர்கள் தங்கள் பழையமான விக்கிரகாராதனையும் மந்திர சாலைக்கீதையும் நிலைத்துமிக்கப்பாருட்டு ஒரு பாட்டுச் சொல்லுவார்கள். அதென்னவெனில், மந்திரமுன்தேவும் மருக்குறுவருளுஞ் தந்திரமுன்றாதத்தென்றியும் மெய்யெனில் மெய்யாப் பிளங்குமே மேதனியில் பொய்யெனில் பொய்யாப்பிடுமென்பதேயாம். இப்பொட்டிட்டின் கருத்தென்னவேயானால் யாதொருமெய்யைப் பொய்யென்றுகொள்ளிற் மெய்யும் பொய்யாப்பிடுமென்றும், பொய்யை மெய்யென்றுகொள்ளிற் பொய்யும் மெய்யாப்பிடுமென்றதாம். இது புத்திமாக்கன் கள் ஏற்றுக்கொள்ளின்த்தக்க நியாயமிருக்கவில்லை. ஏனெனில் ஒரு பொருளுக்குள்ளதை நாங்களுடைய பெய்யினாலாவது பொய்யினாலாவது மாற்றப்படுகிற தில்லையே. பொய்பொய்யாயும் மெய் மெய்யாயும் இருக்கின்றதே. யாதொருவன் தெரியாமையினும் கடைக்காரரிடத்திற் கன் வராகனை கலவராகவென்று மெட்காண்டேற்றப்பதனால் அவ்வாகன் நல்வதாகுமா? அல்லது எஞ்சை அமிர்தமென்றும் அமிர்த்தை எஞ்சைக்கொள்வதினால் அவைகளின் குணம் மாற்றப்படுமா? அப்படியிருக்குமாகில் நஞ்சைகளித் தொயாமையினாலே நல்ல உணவென்று நம்பிச் சாப்பிட்ட அஞ்சைகாலாமலிருப்பார்களே. அப்படியில்லையென்று யாருமற்றவர்களே. ஆனதால் பொய்யான தேவர்களும் பொய்ச்சாலித்திரயிக்கனும் பொய்யாகவும், மெய்த்தேவுனும் அவ்வருளிய மெய்வேத சாலித்திரமும் மெய்யானக்கோவே இருக்குமென்று சொல்லவேண்டும். இதைவாகிக்கிருவர்களே, இந்தியாயங்களைச் சீர்துக்கிப்பார்த்துப் பொய்யும் பாவுமான செய்கைகளைத் தலைவிட்டு மெய்க்கடவுள் அமிந்து அவரையே வணக்கிப் பிராதித்தித்துத் துதியமென்னி அவருளிய சத்திய சுவ்சேஷி மார்க்கத்தில் உடன்துமோட்டக்கடவுள்களைக். இப்படிக்கு மட்டைக்களைப்பு யோவான் பிவிப்பு.

(On Vellalies.)

மகாகனம் பொருக்கிய நீ. நீ. மயினத்துரையவர்களே.

பெற்றர் நகரிக்கண்ணனவர்கள் வினாவிய வினாவின்பின்னர் ‘வென்’ எனக்கை பொய்ப்பம்வைத்துத் தான் நான்காம் வருணாத்துவரென்று சொன்னது பிகவுங் தப்பித்தமாயிருக்கின்றது. பூவிசீலை வெளான்ரென்று நிகண்டிலே சொல்லியிருக்கின்றதே. குத்திரனை ஜேவான்ரென்பது தப்பிதம் பிரம, சத்திரிய, வசிய சூத்தர, என்றிருக்கின்றமையால் குத்திரன் வேளான்ரென்றால் அதில் பின் வேறுசாதிப்பிலையோ? அதுவுமன்றி நிகண்டிலே ‘இந்த முக்குறத்துவாராக்கே பேவல்பூண்டோருக்கின்ற வெந்திறவார்தாடும் வித்தத்துக்கிரென்றாகும்’ என இருப்பதால் வேளானர் மேற்குறித்தாக சாதிகளிற் குத்திரனுமிக்க மற்று மூன்றுக்கு மேல்செய்வதையாம் மாண்டும் கண்டிலம் ஆகையாற் பூவிசீலை வேளான்ரென்றந்து. இதற்காற்றாசு சுதாராதிப்பே பூவிசீலை வேளான்ரென்று விருப்பதையும் காண்கலாம். வசிய வெள்ளப்பது பொதுச்சொல்லுது தனவியென்பது செட்டி சோவிசீலை இடையென் பூவிசீலை வேளான் வேளான்ரூக்குத் தெய்வம் வருணான்றியான் குறித்துதில் கிலருக்கு மலிவாயிருக்கும் காந் தப்புராணக்காரனும் வேளாளருக்குத் தெய்வங் தெய்வேந்திரனென்று சொன்னது மொருவாற்றுற்றிம். ஆயினுஞ் செட்டிக்குத் தெய்வம் குபேரோ அயிருப்பதாறும் வேளாளாசாதியான ஏழுத்துக்களை வருணான்பைத்தானை நிறுப்பதாறும் வேளாளருக்குத் தெய்வம் வருணான்றே கொள்ள வேண்டும்.

இங்குள்ள தமது பணிவிடைகாரன் ஒரு வேளான்.

வண்ணைக்காரன்

பத்திராதிபதி அவர்களின் விசேடக் தறிப்பு.

வேளானர் நாலாம் வருணாத்துவரென்று உரிச்சொல் இலக்கண விளக்கமுதலிய நாற்சாட்சிகொண்டோருவர் காட்டி அர், இப்பொழுது வெரேருவர் அது தப்பிதமென்றும் வேளானர் ஆவ்ரும் வருணாத்தின் பாப்பட்டவரென்றுக் குளாமணி திகண்டு முதலிய நாற்சாட்சி குட்டித்தீட்டு அர் இதெப்படியீ முக்கினர்வர் வேளானர் நாலாம் வருணாத்துவரென்றும் உயர்ந்த முக்குறத்துவோர்க்குப் பின்தனவர் குத்திரரே நாலாம் வருணாத்துவரென்றும் உயர்ந்த முக்குறத்துவோர்க்குப் பின்தனவர்கள் அருக்கின்றன. இருவர் காட்டிய நாலாம் வருணாத்துவரென்றும் கொள்ளவேண்டும். இவற்று எனதை நம்புவோம். ஆனால் இவ்விததால்களை நம்பவேண்டியதை கணி? இவைகள், மனிதருடைய மனம் அந்தகாரமாயிக்கிடந்த முன்னுக்களுக்கொயெழுதப்பட்டனவே. இப்பொழுதே வெளிச்சம் வந்திருக்கின்றதை. இது ஒரு புது உகம். அந்தல்கள் இத்துக்கூட்கேற்றனவெல்ல. கீட்டுப் புத்திகாலிகளாகவோ அல்லது புத்தியீராகவோ இருக்க வரும்புகிறார்கள். பிரம, சத்திரிய, வசிய, குத்திரர் அனைவரும் வானும் பூமிகளின் கிருட்டிக்கராய் உள்ளத்துவமின்சால்லாய்ச் சிருட்டிக்கப்பட்டினால் அவர்கள் யாவரும் முதலாம் வருணாத்துவரென ஒருயர்ந்த மேனாவிலிருந்து சாட்சிகாட்டவோம். உற்பத்தியாகாண்டம் க. அதி. உ. சு. உ. தேவன் நமது சாயலாக நம்முடைய சுருபத்தின்படி மனிதரை உண்டாக்குவோமாகவென்றார். தேவன் நமது சாயலாக மனிதரைச் சிருட்டித்தார். அப்போல்தலர், உலகத்தையும் அதிலுள்ள யாவையுமான்தொலை பூமியிலெங்கும் குடியிருக்கும் படிய ஒருத்தத்திலிருந்து மனிதரெல்லாருந் தோன்றப்பன்னினர் அர்.

[Versification of certain passages in the Bible.]

மகா. நீ. நீ. மைனர்த் துரையவர்களுக்கு வந்தனம். சீர்த்திபெற்றவலகிற் ரீத்திபெற்ற பத்திராதிபர்களே, மூர்த்திகரமுற்ற பூர்த்திக்கிரமபெற்ற நேர்த்திபரன்மேலைச் சார் துதியவின்நாலூப் பார்த்துத் துதிப்பதிப்பதிர்த்தே.

இட்டைமென்மாலை.

நேரிசைவண்டா.

மூலவருக்கோரசாய் முற்றுந்தனித்தழிக்குங் தேவன்மூலாக்குவைத்தே — யாவலா யென்கோன்சரணாத்திரட்டைமண்மாலையை நக்குடனைக்குவைனால்.

அவையடக்கம். ஆசிரியம்.

தக்கதோர்சமயக்கண்ணிற்றகுதியோடோர்சொல்லோதன் மிக்கநன்றென்கூல்மோல்வைமியவாய்மைமுற்ற மொக்கையானுகிறுக்கும் துதிப்புத்தோற்கொல்லை மொக்கைப்பதிப்பதே.

[வாக்கியபுலதகம். ஏ. ரூ. உ. சு.]

மூன்னுள்குமுதலவுண்செய்தநன்றி யெந்நாலுமீலையைச் சென்னிவைத்தே — யாவலா யென்கோன்சரணாத்திரட்டைமண்மாலையை

நக்குடனைக்குவைனால்.

பஞ்ச துந்தியக் கதை.

சுக்கிரலாபதந்திரம், அல்லது நட்புப்பேறு.

[ஈஸும். பக்கத்தினின் ரூ.]

PANCHA-TANTRA-KATEI.

Sugeralapam, or the art of making Friends.

மும்பகாவதியென்னும் பட்டினத்திற் சூடாகர்னையென்னும் ஒரு சங்கியாகி உண்டு. மிகுந்த சோற்றைக் கப்பலரையின் மேற்போடு உறியின் மேல் வைத்துவிட்டு நிதித்திரைபண்ணிக்கொண்டிருப்பான். பின்பு அந்தச் சோற்றை நான் தின்றுகொண்டு கூகமாவிருக்கிற நாளை, அங்கே வீணாகர்னையென்னுமொரு சங்கியாகி பக்கு அவனுடே கூட அநேக தாப பிரகங்கம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அந்தச் சூடாகர்னை கையில் ஒரு தடியனுலே பழியைத் தடியாக்கொடை சோற்றைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தன. அப்போது வீணாகர்னையென்னுமைய கதையை அதாரவுபண்ணிக்கொண்டு வேறேயென்ன வயாபாரத்திலிருக்கிறதென, சூடாகர்னை உன் வார்த்தையைநாதறவுபண்ணவில்லை. ஆனாலும், இவ்வெவி என்பாத்திரத்திலிருக்கிற அன்னதை நாடோருங் தின்கிறது அதை ஒட்டுகிடுகிறென்ன, வீணாகர்னை அப்போது உறியைப் பார்த்து அவனுக்குச் சொல்லுகிறான். கொஞ்சப் பலமுள்ள இந்த ஏவி இவ்வளவுயரம் எப்படிக் குதிக்கின்றது. ஆகையால் இதற்கேதோ ஒரு காரணமிருக்கவேண்டும். அதுதானேதுவாயிருக்கலாமன் ரூலோகித்துப்பார்த்தால், மிகவுமிகிக்கே திரவியமிருக்கும். ஏனென்றால் உலகத்திலே திரவியமுள்ளவர்கள் பலருள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். அசாத்தியமான காரியங்களைச்சாதிக்கிறார்கள். இராசாந்தவுத்துக்கூடு முத்துகாராமாகும். எல்லா மிதாலைகள்றனவென்று சொல்ல, அந்தச் சங்கியாகி இதைக்கேட்டி மெய்தானென்று நம்பிப் பூமியை வெட்டி ஜேயோ! என்றியைத்தெடுத்துக்கொண்டான. அன்றுதொடும்பு நான் இன்னதுப்போன்ன. பின்பு எனக்கு இரையுமிக்கையாததினால் மெள்ளுமெள்ள நடந்துகொண்டிருக்கையில், அந்தச் சங்கியாகியைப் பார்த்துப் பார், இந்த ஏவி இப்போது தன் சாதித்தன்மையை அடைந்திருக்கின்றது. முன்னிருந்த தன் மதம் போய்விட்டது. ஆகையாற் பணமில்லாதவர்களை எல்லாரும் அற்பமாக நினைக்கிறார்களேன, இதைக் கேட்டு நான் இப்போ இங்கிருக்கிறது சரியென்றை வேறெருவுரோடு சொல்லவாகாது. பொருளிசிவம், சிரக்கித்திருமாந், தானமும்மானமும், அவமானமுமாயன்றுந்தனமுமாகிய ழுவைகளைப் புத்திமான் வெளிப்படுத்தலாகாது, தன் விதிரித்துலமாயிருக்குங் காலத்திற் பராக்கிரமும் முயற்சியும் விலைகிறன. ஆகையாற் பணமில்லாதவுதுக்கு வளவுசாத்தை காட்டிலுஞ் காயில்லை. எவ்விடத்தில்லை நாம் பணக்காரனுமிருந்தோமா அந்தவிடத்திலே ஏதையாயிருக்கிறது உத்தமமாக ஹற்றும், மறுபடியுமின்த பணத்தை எடுத்துக்கொள்ள ஆயத்தப்பட்டேன். அப்போது சங்கியாகி என்னைத் தடியாலுத்ததான். அதினாலே மிக ஏது துக்கப்பட்டு உள் கிடேகிடுவோடு டக்டை இங்கேவந்தேவேன, மந்தரன் மித்திரா, நியிதனால் அதையிடப்பட்டு வைறிடவான் துநந்தோமென்று வருத்தப்படவேண்டாம் என்னில், சாதுக்கள் எங்கேபோனும் மரியாதை பெறுகிறார்கள். சிக்கம் வேறெருகாட்டுக்குப்போனாலும் புலகிட தில்க்கிறதேயில்லை, யானையையே தின்னும். ஆகையால் உற்சாகமுள்ளவன் சங்கோதி மூன்றாவன் தைதியாகவி, குருங், காலங்கமில்லாதவன், இவர்களிடத்தில் தில்க்கிறதானேவந்தடைகிறுள். நீ பணமின்தாலும் எப்போதும் சங்கோஷ்டோடு கூடியிருக்கிறப். ஆகையால், உணக்கிருக்கிற கக்கம்பணத்தாலையான மயங்குக்கறவர்களுக்கில்லை. இன்னும் கேள், மேஷ்சாயை, துட்டுனடையை தடை, இளம்புல், யெவநம், தநம், இலைவுகளைக்கொண்டு நிலவாலாதவால் இவை இழங்கும்துப்பானுல் அழுதுகொண்டு ஆகாரத்தைக் குறித்தேங்கிப்பிருக்கலாகாது. ஏனெனில் எவன் கருப்பத்திலிடுகிறானும் அவன் பிறக்கிறதான்முலைநெடுதான். நே தாப்முலையிற் பாலையைமத்துவைக்கிறானும் அப்படவைன் ஆயக்கள்வைரைக்குங் காப்பாற்றமாட்டா? அதீநேவும் முறையையிருக்கிறதினால் இவையெல்லாம் உமக்குத் தெரிந்தேயிருக்கும். இனைச் சிந்தகமாடேனாடத்திற் கக்மாயிருவென ழுவையெல்லாங் கேட்டுப் பிறகு வருபதனன் சொல்லுகிறது-மந்த்ரா, நீ சூலகுண்ணசம்பளவ், டெலுஞ் சுற்சனன் சராதுக்கருக்குங்குத் தூத்துக்கூட்டுப்பண்ணுகிறாக எல்லறந்த காங்கள் உண்ணை நாடு வந்தோமென்று சொல்லி நீண்ட தெ

[இன்னும் வரும்.]

காம் அதிகாரம்

அந்வலியுக்கல்.—*The power of Virtue.*

ஈசு. அன்றிவாமென்று தற்கீசய்கமற்றது பொன்றங்காற் பொன்றத் துணை.

பு. நாமிப்பொழுது இளமைப்பருவத்தை உடைத் தாயிருக்கிறோம், ஆதலாலே முதுமைப்பருவம் வந்து அப்பொழுது அறிந்து செய்வோமென்று நினையா மல், தருமத்தைத் தினந்தோறுக் கொட்ட, அந்தத் தருமடானது, இந்த உடற்பிலே கங்குமி உயிரான து இறக்குங்காலத்திலே அந்த உயிர்க்கு அழியாத துணை

Say not we will hereafter make choice (of virtue) be
virtuous now; in the hour of death, she will be to you a
deathless help. Drew

Refer not virtue to another day:

Receive her now, and at thy dying hour

She will prove thy never-dying friend. *Ellis.*

வா. அறத்தாறி துவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானேரூந்தானிகட.

பு. தருமமார்க்கத்தின் பிரயோசனம் இதுவாமென்று நாம் ஆகமப்பிரமாணத்தினுலே தெரிவிக்கவேண்டுவதில்லை, பல்லக்கைச் சுமந்தவானேடே கூட அதிலிருந்து ஏதான்டு அதை நடத்தினவனிடத்திலே பிரத்தியட்சப்பிரமாணத்தினுலே காணப்படும்.

You need not describe (in books) the course of virtue; (point out to the sight) the bearer of a palankeen and him who rides in it.*

Drew.

Definitions of the words expressive of the actions of the mind, published in the last No.

Concur	உடன்படுதல்	Rate	தரம்பார்த்தல்
Doubt	சங்கேதித்தல்	Ruminant	திரும்பச்சிகிந்தித்தல்
Demur	பிள்ளோடுதல்	Confide in	உறதியாய் நம்புதல்
Hesitate	தாமதித்தல்	Expect	காந்திருத்தல்
Scruple	ஜெயுதல்	Anticipate	முன் அணர்தல்
Waver	மன்றனம்புதல்	Trust	நம்புதல்
Fluctuate	மன்றசல்த்தல்	Await	வரவுகாத்தல்
Discern	தேர்தல்	Suspect	அசுக்கொள்ளல்
Distinguish	பகுத்தறிதல்	Acquiesce	சமயத்திதல் [ல
Appreciate	யம்பேனுதல்	Coincide	ஏக்கிஞ்சித்தயாருதல்
Estimate	கணிசம்பார்த்தல்	Foresee	முன்னிதல்
Compute	கணக்குப்பார்த்தல்	Forget	மறந்துபோதல்

(From the Madras Almanac for 1842.)

Hints on the Theory and Practice of Gardening.

(Continued from page 185, No. 15.)

From observations made in Europe it has been attempted to deduce the relative temperatures of the air and earth within the tropics. Thus it is ascertained that in England the mean temperature of the earth is between two and three degrees higher than that of the air, the same ratio will probably be found to hold good in India. This inference is confirmed by one set of observations in New Grenada, the mean temperature of the air of which for the warmest month is about $84\frac{1}{2}$ while that of the earth, at one foot below the surface is 85° during summer. According to this ratio the temperature of the earth at Madras during the months of November, December, January, February and March, should be between $79\frac{1}{2}$ and 81° : that of the valley of the Thames in July, one foot below the surface, has been found to be only 64.80° . So great an excess of bottom heat must exert a very injurious influence on plants fitted for the lower temperature, by over stimulating and exhausting their excitability, enfeebling their powers and thereby incapacitating them adequately to perform the functions of assimilation by which their food is converted into suitable nourishment. Is it possible in any way, so far to obviate these injurious effects of excessive heat as to enable us to cultivate plants of colder climates in warm countries?

This is an interesting question to the tropical horticulturist, but cannot, we believe, in the present state of our knowledge receive a satisfactory answer. If with the view of affording plants of colder countries a lower temperature, we cultivate them under shade we deprive them of light, the a-

* The meaning of the 37th distich is, that the one as the fruit of his virtues in a former birth, enjoys the luxury of riding in a palankeen: while the other, from former sin is doomed to the drudgery of bearing it.

gent by the aid of which the vital forces of vegetation are enabled to decompose the water, and carbonic acid, by which they are nourished and carbon in a solid state formed. The quantity of carbonic acid decomposed being in proportion to the quantity of light which strikes the leaf and the healthiness in proportion to the quantity decomposed, the healthiness should be in proportion to the quantity of light it received by day. This fact goes far to prove that we err when we endeavour to obtain a cooler climate by shading the whole plant, thereby depriving it of the light by the action of which it is enabled to assimilate its juices, in place of the soil only, a view which seems further confirmed by the result of Mr. Foggo's experiment of placing the thermometer on a grass plot, the evaporation from which reduced the temperature 30° . For this reason, it seems probable, we shall succeed better in raising early crops, by shading the soil and keeping it cool, while by liberal watering we furnish a constant supply of moisture both for evaporation from the soil and for free perspiration by which the plant keeps down its own temperature.

The correctness of this inference was in some measure proved two seasons ago in the Madras Horticultural Society's Garden, the finest beet root of the season being raised in beds covered some inches thick with sand, which seemed to have the effect of preventing hardening from too copious evaporation and preserving the soil below always cool and moist though comparatively sparingly watered. On this principle it seems not improbable, the true cause of the vigor and luxuriance of melon plants in the hottest seasons, may be partly attributed to their abundant foliage, which, forming a dense shade, preserves the soil cool, whilst the copious evaporation from their large leaves by keeping them cool, counteracts the heat of the solar rays to which they are exposed. Last hot season but one some beds were planted with the sweet potatoe, the procumbent stems of which rapidly covered the soil as with a carpet; from that time they continued to grow luxuriantly thro' the whole season, without requiring a drop of water, apparently from the same cause, as the soil under them was kept moist, and found several degrees cooler than that shaded by trees.

The effect of high temperature on a plant is to stimulate and exhaust its excitability and enfeeble its powers of assimilation: the primary object in Indian horticulture is to prevent these effects by artificial means. In December 1840, observations made during fine clear weather with bright sunshine show, that the thermometer, in the open air and freely exposed to the sun, indicates at sun-rise a temperature of about 70° and at 2 P. M. from 120° to 130° (at that high degree it is very unsteady) or a range of from 40 to 50 degrees in eight hours. The heat of the surface of the earth, it is probable, exceeds even the higher indication. The temperature of the air fluctuates rapidly, and it is probable that in immediate contact with a healthy plant the temperature never exceeds 90° . Not so the soil, it absorbs heat and parts with it very slowly, thereby maintaining a constant high temperature about the roots, keeping up night and day the stimulus and excitement by which the plant is enfeebled. The object of our recommendation is to prevent this accumulation of heat about the roots, and allow plants to enjoy a more perfect period of rest during the night.

We have extended these observations on heat far beyond the limits our space properly permit, in the hope of directing more attention, than has hitherto been bestowed, to the management of this most important agent in all horticultural operations. (To be continued.)

வெல்ல ஆயிரகாம் என்பவர் பாழுய

தோத்திர ஞானக்கும்மி.

கடவள் வணக்கம்.

(ாசும். பக்கத்தினின்று.)

நாலுபக்கத்துக்கண்ணையும் நீங்கள் நலமாய்ப் புகித்திடலாகுமன்று [ஞானப்பெண்ணே யடி]

பேந்மைதீழையறியுங்களைப் பிரும்பவேண்டுமென்றார் அப்படிச்சொல்லியதன்றபினப்போஅரவந்தானேவாளைக்கண்

வெங்கு

மெய்ப்படியுங்கள்விருப்பந்தருங்களிலேஹனவென்றது ஞானப்பெண்ணே யடி.

அக்கணிதன் னைப் புசித்தபின் னுண்டவராதாமுக்கும் ஏவான் க்கும் பாம்புக்குங் [ப்பெண்ணே, யடி]

தக்கடிச்சொடுதாகவெளுசாபந்தாக் கொடுத்தாரடிக்குன் அந்தப்படிச்சொடுமைதீழைமகளாகும் அருக்களி உண்டசாபங்க

ளால்

வந்துவிந்தவர் துங்பங்கள்பட்டு மரிச்கவுமாச்சுடி ஞானப்பெண்தன்னிலேவெவ்வெற்றுயப்பிரித்தாண்டவரெல்லாம் ப

தைத்தபின்னர் [நட்பெண்ணே யடி]

வேற்றமும் நானைப்பிரிசுத்தமாக்கியமேன்மையைக்காணால் ஞா

SUPPLEMENT TO THE

മുത്താരക.—MORNING STAR.

2. புத். சுனிசிகை. யகூ.] தங்காபூ வெஷி. ஆவணி. மற்று தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, August, 18, 1842. [Vol. II. No. 16.

காகிதப்பிரத்தியுத்தரம்.

(Answers to Correspondents.)

କୋମୁଦିପିଲୁଙ୍କିଟୁ ତୁ “ଔର ମୁଲିମ୍” ଵରାପିଲିତୀତିକଟ୍ଟିତମୁମ୍, “ଵଣେ ଜୀବନକାରୀ ପେଣ୍ଟି” ଏଣ୍ ର କଟିତମୁମ୍ ପିଣ୍ଡିଲାଗୁଣ୍ଠ କାଳୁକିକାରୀ ଯିନି ପିରକର ଉଚ୍ଚଶୟାଯିପାଇଥିଲା.

நல்லூர்க் கன் தகவலாமியார் தாதுண்சா தூர் வேதன் வேங்கடாக்ஷலையர் குமாரன் கார்த்திகேசியையறவர்கள் அனுப்பிய “சார்புரைச்சக்தரதண்டபாகுபதம்” என்ற காட்டத்தில் மூன்றிலிரண்டு பக்கிலுள்ளதற்கும் போதாமையான காரியங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அத்தகைய பிரசுரங்கெய்யாமல்விடுகிறோம்.

“இவர் நேசர்” எனக்கையொப்பமிலவுத்து “இலக்கணத்தராகு” என்ற கடிதத்தைப் பார்த்தாற் சுற்றே கூட்டுறையை ஏழுதி பிருக்கின்றது. அக்கடிதத்தைப் பின்னே ஆருவேளையிலே ஒருவேளை பிரசராஞ் செய்வோம். அத்தை எழுதினவர் இனிமேல் வரவுடுக்க தடங்களை உடயதாரகை ஒரு பக்கத்திலே அரைவாசிப்பங்கு இடம்கோலத்தக்க அவ்வளவு கூருக்கமாக எழுதினுப்புவாரென்று நம்பிச் சந்தி தாவுத்துடன் வரவுதாத்திருக்கிறோம்.

கொழும்பிவிருந்து வணி கர்க்கோன் கிறல்தோவுறுதித்தின்குச் செட்டுயார் அவர்கள் வரவிடுத்த கட்டத்தைப் பார்வையிட்டுபொழுது, அவர் தனக்கு நேரிட்ட கில அடாவங்கியைப் பற்றி விசாவமாகப் பேசிக்கொண்டுபோகிறார். அத்தைப் பிரசுரங்குசெய்வதில் யாதொரு பயனுண்டாகமாட்டாதென்றென்னுகிறப்பியால் அத்தைப் பிரசுரங்குசெய்யாமல்விடுகிறோம்.

“‘இல்ப்போவதின் ஜியரவர்களிடம் புதித்த ஓர் பெண்’” அனுப்பிய கடிதம் வாச்துகேர்ந்தது. அதில், பெண்பிள்ளைகளுக்கால்வாச்ந்ப்பது உத்தமமென்று எழுதிவருபவர்கள் இளைத்துப்போகாமல் என்ன தடைவந்து இல்லம் எதிர்த்து நின்று தாங்கள் எடுத்த காரியங்களை முடிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதேயற்றிப் பெண்பிள்ளைகளுக்கு கற்பது திறமென்றால் நியாயத்தையாயினுவ்காட்டாத்தினாலும் அத்தைப் பிரசுரம் செய்யாமல்வடிக்கை கிடைக்கும்.

வேளாளர் மூன்றும் வருண தீட்டுக்குச் சேர்ந்தவர்களைப் பதை தீவினிதமுத்தும்பொருட்டு வரவிடுத்த மூன்றுக்கழுத்தங்களும் வந்து சேர்ந்தன. அவைகளிப்பாரவையிடவேண்டியிருக்கின்றன.

ஈக்கரையிலும் யிசிட்டான் பள்ளிக்கூடங்களிலத் 'ப்பிக்கப்படுவ தின் அவசரத்தைக் குறித்துச் 'கவிசேடப்பிரியல்' எழுதிப்புனுப்பின கடித்தைத் அமெரிக்கன் குருமார் வாசிக்கும்படிக்கு அவர்களிடத்தில் அனுப்பியிருக்கிறோம்.

கன்னடக்குழுக்கியாம்பிள்ளை மொன்டான் பிள்ளை அவர்கள் தூப் பிய “வழக்கைக்குடாரம்” என்ற கடித்தத்தைப் பார்வையிடவேண்டியிருக்கின்றது. அப்படியே “கவிஞர்க்குலச்சரபம்” என்ற கடித்தத்தையும் பார்வையிடுவோம்.

“ଓର କଣ ଯୋପକାରାଙ୍କ” ଇମିକିଲୀକିଲେଖୁଥିଯନୁପ୍ରତିନ କଢ଼ିତମ ଏହି ତୁଚ୍ଛେରାନ୍ତରୁ ତାରକାରୁ ଯଣି ଚାନ୍ଦିକାରୁ ଆଜିକ ପକ୍ଷକାରୀଙ୍କର ଲିରୁ ଏହି ପଟଟା “ଓଣ୍ଠ ନରିବାତୁବେ” ଏଣ ପତୁ “ଓନ୍ଧ ନରିବାତୁବେ” ଏଣ ଯିରୁକ୍ତକିମେଣ୍ଟ ଉଦୟମରୁ ଅତୁ ଅକ୍ଷକ୍ଷକୋତ୍ତଵରକଳାଲ ଏହି ମୋରମେନିବାନ୍ତି କୋଶାଲାକୁଣ୍ଠରୁ ଅତୁ ଅକ୍ଷକ୍ଷକୋତ୍ତଵରକଳାଲ ଏହି ମୋରମଲା ଅବର ଗ୍ରୂଟିଵରାଫ୍ଟେଟିତତାଯକ୍ତ କୋଶାପିଯିଲା ତାରେଣ “ଓଣ୍ଠ ନରିବାତୁବେ” ଏଣ ଯିରୁକ୍ତିକିମ୍ବାରୁ

வினி மேல்வரவுள்ள கடத்தக்களப் பற்றிச் சுக்கரிக்கும் அறிவிக் கிடைதல்லை என்றால், பிறரை இதழுங்கு அல்லது பழித்து எழுதி யதுபடுக் கடத்தத்தை மனச்சிய ஷூன்மேற் பயிரங்கம்பண்ணடவ மாட்டோம். அப்படியெப்போவாகுதலே செய்து நண்டா அல் அத்தைக் கொடுத்து விழுப்பாட்டுறவு செய்தோ மென்று நினைக்கவேண்டியது. ஆகவே காட்டுலே காக்கத் தெருமூதிரவிடுவர்கள் சுக்கரிக்கும் நட்போதனையைக் கொடுக்க த்திக்கக்காரியங்களை எழுதிய நட்புவதின் கூட்டுறவுத்தமதெய்க்கை. தாங்கள் விருப்புற்றிருக்கும் காரியங்களைப் பற்றி மலவ தீக்கமான அல்லது போதிய நியாயத்தைக் காட்டி ஏழுதாவிட்டாற் பின்னை அவர்கள் என்ன முகாந்திரத்தைத் தெரிட்டிருப்புதிருக்கார்கள். ஒருவனைப் பழித்திக்கழித்தெழுதுவது ஒவ்வொரு வகுக்கும் அவன்

தான் உத்தேசித்தது அல்லது எழுதினது தப்பெண்டு பிறருக்கும் சொல்லவேமாட்டான். போதுமான நியாயமுண்டான் அத்தை எடுத்து அளவிற்குமறையே துலாம்பரமாய்க் காட்டிச் சாந்தி த்துடன் தருக்கம்பண்ணி அல் அஃதே சகலருக்கு முறையிருக்கும்.

இன்னும் ஒரு காரியத்தைப் பற்றிப் பேசி எழுதும்பொழுது, அதற்குள்ளே அதற்கிணங்கயாத வேறுகாரியத்தைக் கவனத்து கூட்டி யெழுதியனுப்புவர்களுண்டானால் அப்படிப்பட்டவர்கள் அத்தை விலக்கப்பார்க்கவேண்டியதவர்கள் கடமை. ஆயினும், ஒரு காரியத்தைப் பேசும்பொழுது அத்தைப் பிறதிட்டான்தத்தினால் ரூபிட்கும்பொருட்டே வேறு காரியத்தை எடுத்து உதாரணம் காட்டியப் பேசவேண்டிய இடங்களிலே முறையாக காரியத்தைக் காட்டவேண்டியவரும் அத்தை விலக்குவது காரியப்படாமலுமிருக்கக்கூடும், அப்படிப்பட்ட காரியங்களைப் பற்றி நாங்களில்கே பேசவில்லை. இன்னைப் பற்றிக்கூறுத்து இக்காரியத்தைப் பேசவேண்டுகிறுமென்று நினைக்கவேண்டாம். கசலர்க்கும்பொதுவாகவே இத்தை அறிவிக்கிறோம். சகவரும் பற்றில் காரியங்களைப் பற்றிஉதயதாரகைக்கூடி கடிதமெழுதியபனுப்பித் தயவாயுள்ள சாங்தமாயுந்தியாயும் ததிரித்துப் பேசுவதே எங்களுக்குமிக்கப் பிரியம். சகலத்தையும் அறிந்தவுள்ளார்வதுமில்லை. ஆகையினால், ஒருவருந்தான் மற்றவர்களினும் விவேகியெய்திரண்ணங்கூடாது. நியராயுண்டானால் ஒரு சிறபாலதனிடத்திலும் நாங்கள் படிக்கவேண்டியது. அப்படியல்லாமல் நாங்கள்தான் கெட்டிக்காரரான்ற எண்ணத்தை எங்களில் வளர்க்கப்போமாகில் அறிவிலே மெத்தத்துக்குறைவு படுவோம். சாதுக்கார் வரவரச்சீதேர்ச்சியடைவார்கள்.

ପଞ୍ଜିଣ ଚନ୍ଦ୍ରକ ତିକଳ୍‌

യാർപ്പാന്തരമ്.

வட்டுக்கோட்டையிற் சாத்திரப்பனிக்கூட்டுத் துக்குத் தலைவரா யிருந்த கணம்பொருஞ்சிய என்னிறி நிச்சாட் கோயிக்கிறன் ஜயர் அவர்கள் சம். கெல்லி வூவிலிருஞ்து பிறகிட்ட சித்திரை மூ. ஏழுதி வரவிடுத்த காக்தங்கள் வந்து சேர்ந்தன. இந்த ஜயருஞ் சமூசார மூஞ் சீரீசுக்கமடையும்பொருஞ்சி இங்கிலாந்து வழியாக அமெரிக்காவுக்குப் போக வெண்ணிக்க கொஞ்ச மாதத்தின்குழுமன்னே கொண்டபட்டனமிருஞ்து பாய்வித்துப் பிரமணம்பண்ணினருக்களை வீட்டுத் துக்குக்கு வீட்டுக்கும். அவரானுப்பவீட்டுத் தாங்கங்களீல் அவருக்குக் கூகடுமென்ற காரணமாக எழுதியிருக்கவில்லை. அவருடைய பின் ஜைக்கருஞ்சி ஒன்றுக்குப்பின்னேயுள்ள ருகப் பறவையென்னும் வியாதி தலைபட்டுக் கூடக்கருஞ்சிப்பின்னோக்கும் அப்படியே முதன் முறை பறவை வியாதியடுத்துப் பிறகு சூரம் வயிற்றுக்கூடுமுன்னுபட்டினால் பங்குனி மூ. யக. தித்தி. காலன் சென்றுவிட்டது. இப்பெழுது இந்த ஜயர் சம். கெல்லி வூவிலிருஞ்து அமெரிக்காவுக்கீப் படனம்பண்ணிவிட்டார்.

மாழிப்பாணான் துக்குச் சேர்ந்த வண்ணைகார் வேளாளரில் நி. நி. கிதம்பறப்பின்ன வைத்தியலிங்கம் அவர்கள் பிறகிட்ட ஆடி மூடி வல்வத்திற்கு கூடிய கணம்பொருநிதிப் பூப்பிரிங்கோட்டாராற் பஸ் சௌதிக்கப்பட்டு ஊர்காவற்றுறை தாலுகாகோட்டுக்குத் தெரணி பாக நிசமித்தப்பட்டார்.

விற்றிலை இதுதேதாத்திவிருந்தின்விடத்தக்கீற்றப்படுஞ் சாமான்களின் நீரிலை நூற்றுக்குப் பத்தாயிருந்ததை விட்டுக் கோவராண்டிக்காரர்ப்பிடப்படும். முதல் நூற்றுக்கணாலாக்கியிருக்கின்றனர்கள்.

மெல்லர் உவர்த்துஅவசி என்னுக் குறைமகண் தோட்டஞ்சீல
ப்பிலித்துக்கொண்டிருந்த அயல்விறுக்கு கிறிதுபேர் காலக்கட
டையில் தூர்த்திருக்கு அவருடைய வேவியை வெட்டிப்பித்துக்
கட்டத்தட்ட சம்புவு அவுக்கு நட்டைப்படுத்திப்போட்டார்க்
வெள்ளப்படுத்துக் கேள்விப்பட மிகவும் குக்கிண்டிரேம்.

காட்டும் டி.

தொஞ்சாவர்குமுன் னே கில் திருட்டார் தொல்ப்பிடிடி விவரக்கு

தாக்குத்தீர் காமிறன் என்பவருடைய குத்திதை அல்லது கிடங்கையிடத்துச் சாராயம், கத்தி, வெள்ளிக்கரண்டி, விளக்குமுதலிய அநேகசாமான் களைக் களவெடுத்து முன்றி அவருடைய தீன்பண்டங்கள் வைத்திருக்கிற செப்பில்வருந்த பன்றியிறைச்சி, கேசுக்கட்டி முதலான தின் பதார்த்தங்களையுமெடுத்துத் தின்று மற்றும் சொன்னோயடைமுடையையும் கொண்டு அப்புறப்படுகையில் அவர்கள் போனவழியில் தின்ற மூன்று போவில் சேவகர் இவர்களிலே கில அகைகைகொண்டதினால் இவர்களில் ஜூது பேரரப் பிடிக்கக் கூடியாய் ஒடுகையில் இரண்டு பேரைமாதிரிம் மெத்தப்பிரயாசப்பட்டுடுப் பிடித்தது முன்றி அவர்கள் களவெடுத்துப் போனவடைமகளில் மிகுதியானவற்றைப் பறித்துக்கொண்டார்கள். மற்றவர்கள் ஆற்றறக்கடஞ்சத்தெப்பட்டோடுத் தப்பிவிட்டார்கள். ஆனாலும் அவர்களில் இரண்டுபேர் பிறகு அகப்பட்டுக்கொண்டார்களாம்.

மதுரை.

କ୍ଷେତ୍ରିକୀୟ ପାଠ୍ୟ ନାମ୍.

அதார்மசுக்தி--சுகம். இலக்கப்பட்டாளர்த்திருந்த பெண்களிலும் பின்னகளிலும் அரைவாசிப்பெயர்களுக்கு நஞ்சுடியதிம்பண்டங்களை ஒருவன் கொடுத்தான். அவ்வேலையிற் சனங்களிற் கிளர்அவுடையிடத்து, (எட்டத்தலைவரிமலைராவர் அவ்வழிபோகாதிருந்தால்) கீலங் கீலமாகக் கிழுத்தீடுதமின்து போடுவரக்கூடும். ஆனாலுமிகு அனுகூலங்கள் வருகின்றன செய்தார்களென்றால், அவண்டினான் உவங்கள் நஞ்சுக்கலந்து பத்தார்த்தங்களுக்கிலவற்றை அவன்தானே தின்கும்படிடிக்குக் கொடுத்தாகள். அப்பதாரத்தின்களிற் கட்டே கமிலவாடல் நன்சுக்கலந்தினுந்து தெருப்பதற்குத்தாட்சி அவனிலேயே துவாம்பரமாய்க்கண்டது.

ஆரங்கபாத்து.

அனுமரணங்கட்டி—பிறக்கிட்ட ஆளிமீ உடல்தி அளவில் ஆரங்கபாத்துக்குச் சேர்ந்த சேலநா என்ற ஊரிலொரு அனுமரண் மந்தக் கூக்கவேதுவ பிருந்தபொழுது அவ்ளூரிலிருக்கப்பட்ட துடுப்புகளுக்குத் தளங்குத்தன்னுயருந்தபேரி என்பவர் அவ்விடம்போய் அவருடைய முயற்சிகளுல் அன்றையிற்றினம் அவ்விடத்தில் அந்த அநுமரண் ம் டவாமறிபோயிற்று. இதைக்குறித்து வேறெருகுவர் சொல்லுகிறதென்னவெனில், ஒரு அமங்கவி காலஞ்செல்லுப்போன தனது கணவுலுடைய பிரேதத்துக்குக் கிட்டத்தட்ட நாலுமுழுத்தாரத்திலிருந்தான். அன்றையிற்றினம் அவ்விடம்வங்குது கூடிந்தற சனங்களிட்டில் இவரா அமிர்த துர்காவண்டத்தனவென்றால், பிராமனுக்களும் அந்த விதவையிலுண்டு சனத்தர்கும அந்த அநுமரண் சுதாங்கை நிறைவேற்றுகிறதற்கு அதுமியாவிருந்துர்க்க. அப்பொழுது அந்த அமங்கவியும் தடமைக்காபாற்றுமெப்பாருட்டனுப்பெப்பட்ட சேவுகரி தன்னைச் சூழவராகிற்கிறதைக் கானும்பொழுது மெத்தசீ சந்தோதி வழிப்பட்டாள். பிராமனுக்களும் அந்த வழவையைக் கணவுலுடன் தகளித்து இலாழியப்பினைத்தச் சூடுவகலையென்றார்கள். காரியியிப்படியிருக்கையால நாம் சொல்வதை உற்றுக்கேளுங்கள் உங்களுடைய மார்க்கத்திற் கொல்லிய பாதகமான கொட்டிய கிரியைகளைப்பாருங்கள். அப்படிப்பட்ட பழுத்தைக் கொடுக்கிற மரமெப்படிப்பட்டதென்று உங்களிடத்திலேதானே விசாரித்தறியுங்கள்.

ஆடுக்கானிலதன்

ஆபுக்காணிலெதனிலே நாமுடைய சேஞ்சை கள் பலத்திடை சைகளிலுமிருந்து திரண்டுவர்த்து ஒன்றும்கூடியுடைக் காப்பிலைப் பிடிக்கவும் பழிக்குப்

பழவாங்கவும் ஆவில்கொண்டு கவர்னர் சென்னறவு அவர்களுடைய உத்திரவுக்குக்காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கவர்னர் சென்னறவும் வண்டன்பட்டினான்து உத்திரவுக்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார். இப்படியிருக்க, ஆபுக்கானிலத்திலே அப்பர்கான் பட்சத்திற்கேர்ந்த குறுநிலவர்களுமேயில்துறை சேவைகளோடு பொருது கூடிய நிதிவகுப்பு மில்லாமல் ஓட்டப்போர்அர்கள். சென்னறவாடை எஃப்வர் அப்பர்கானைக் காயப்படுத்தித் துரத்தினுடைய வ்வாமல் குறுநிலவர்களுடைய அரேங்கசேனைகளோடு புதிதம்பண்ணி அவர்களில் அரேங்கரைக்கொன்றுபோட்டார். அப்பர்கான் என்பவன் ஒருபக்கத்தில் திரண்டப்படைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு பாலா ஜிசார் என்னும் இராசதானியைப் பிடித்துக்கொண்டான். இன்னுஞ்சில் நாளைக்குமுன் னே நம்முடைய சேனைகள் ஆபுக்கானிலத்தை முற்றிலும் நாசம்பண்ணுவார்களன்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.—(அருளைநுதயம் டி. பத்திரிகை.)

தேன்சுமுத்திரத்திலுகள்.

வெளாங்கொதாம் மிகியோனைச் சார்ந்த சுக்லைக்கேபோந்த ஒரு குருவானவர் தான் பிரயாசப்பட்டுவருகிற தென் சமூத்திர தீவுகளில் ரூஞ்கு எழுதுகிற சமாசாரமாவது, தூஶாசக ஆண்டனில் முன் கொருக்காலுஞ்சு சம்பவமாத ஒரு மேலான காரியம் ஒரு நாளிரா இவ்விடத்திற் சம்பவத்தை. அன்று இரவு பத்தை மணியளவில் நான் திற்கிரைகான்ஞும் பொழுது அழுதுகொண்டு செபம்பன்னுகிற சத்தமாக என்குக்கு கேட்டது. பின் ஆனாலும் மணியளவிலும் அவ்விடத்தாக என் காலிலுத்தீது. இதென்ன காரியமென்றறிமுபிப் பார்க்கையில், சபையாரிற் கிளர் மெத்தா ஆவுக்கும் முருகுத்தக்க விதமாகவும் தங்கள் சுகோதரர்கள் குணப்படவேண்டுமென்றழுது செபம்பன்னினார்கள். இத்தெலவு குணப்பட்ட வேறு கிலரும் அழுதுகொண்டிருந்தார்கள். இதைப் பற்றி வேறொருவர் எழுதுகிறதாவது, வெகு சனவு குணப்பட்டுவிட்டார்கள். நான் நினைக்கிறபடி ஒரு வருடத்துக்குள்ளாக (நூ) சனம் சபையிலே சேர்க்கப்பட்டார்கள். எல்லாரும் உண்மையாய்க் குணப்பட்டார்களென்ற அத்தாட்சியைக் காட்டுகிறார்கள்.

ફરિયા.

உத்தமசுங்கதி—கிரியாவிலிருந்து கொஞ்சநாளைக்கு முன்வந்த சங்கதியென்னவென்றால், முன்னராகுக்காலுமில்லாத ஊர்க்கலம்பகுமண்டுட்டிடிருக்கின்றது. இதனால் அங்குள்ள குருமருந் தப்பிக்கொள்ளவேண்டுமானால் அவற்றையிடுப்போவதே உத்தமமென்றுக்காண்கின்றது. ஒத்தவிட, ஒரு பு'றுடைல்டாண்டு விழையப்பை ஏருசலேலம் நகருக்கனுப்பின்தினால் அதுத்தெதாட்டு, வறுஞ்சில கலாதிகான முண்டுடுமென்று காத்திருக்கவேண்டியருக்கின்றது.

இந்த முடி நூற்று சொன்னப்பட்டினர் தத்திலிருந்து வஞ்சத் தந்திரிகையினாலும் தெரியவங்து சுமாச்சாரர் மெஜை வெனில், சீரியா தேயத்தெவாகள் கிறிஸ்துமத்தை அங்கு ரிக்கும் இராசாலி ஆலே அரசாட்சிபண்ணப்படவேண்டுவது உத்தமமென்று அசியா, ஆஸ்திரியா, புதுச்சீயா முதலான தீயத்துவர்கள் உடனப்பட்டுத் தாமானம்பண்ணியிருக்கிறார்கள். இச்சங்கதி உண்மையாய் நடந்துமென்றும், அது நடந்து மொழுங்கு முறையையும்பற்றி கவுலமாவதுடன் காந்திருக்கிறோம். இவராகும் அரசாட்சிபண்ணக் கிறிஸ்துமதாதுசாரியை வல்லாமல் வேந்திருவருமிராசாவாக வரமாட்டார்களென்று நினைக்கிறோம். ஏனென்றால், புதுச்சீயா அல்லது இங்கிலாந்தார் சீரியாவிலே ஒருமாண்கத்தோவிக்கமராக்கத்தைத்தேயே பறம்பல்மாட்டார்கள். அவைவொன்று அவர்கள் பறம்பல்டாங்கெடுத்தது ஆகும், சனங்கள் அமமத்தெந்த அங்காரம்பண்ண மனஞ் மயத்துக்கமாட்டார்களென்று தீர்க்கத் தீர்க்கப்பான சியாயமுன்னு. ஆஸ்திரியருமிதற்குச் சமமித்துடனப்பட்டநோக்கம் பிரான்ஸ்கூத் தெயத்துவர்களுடன் எதிர்க்கத் கருத்தேயல்லாமர் யின் கொரு நோக்கத்துக்கெல்லும் நாக்களின் கிள்கலரம். அப்படியே ராசியம் தயத்தவாக்குஞ் சத்தியிக்கின்ற அமத்வாழங்கற் தொய்க்காரர்களாயிருங்கிற படியால், ஷவர்க் குமாட்டும் தூற்றுத்தகு ரியத்துக்கெண் உடனப்பட்டார்கள், ஷசாவல்க்கூடாதா. இப்படியுப்பட்டப் பற்பல காதிலாரனைவரும் சூத்திசைந் து தீவுதி காரியத்தை நடப்படித்துவருகிற நோக்கத்தெள்ள வானவி, சீரிய விலுண்டுபெடுக்க கலாதிகை அமர்த்தவும், வேதாகமத்தல், இலரவெற்றசனங்களைப்பற்றிக் கூறப்பட்ட நோக்கத்தீரை நம நிறைவெற்று அவாக்களெல்லாருங் திரும்பித் தங்கள் திடக்கலுடைய தலைகளுக்கும் மறுபடியும் போகும்படிக்குற்றான்.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

THE Rev. H. R. HOISINGTON.—Letters have lately been received from the Rev. H. R. Hoisington dated St. Helena April 10. It will be remembered by most of our readers that Mr. Hoisington with his family took passage at Madras on the *Wild Irish Girl*, Capt. Graham, intending to proceed to America via England.—These letters give unfavourable accounts of his health. His family had suffered from sickness and death,—the children having all had the measles one after another, and the youngest after showing symptoms of measles, which receded, relapsed into a state of fever and dysentery that ended in his death on the 11th of March.

He found at St. Helena an opportunity direct for America which he was happy to improve, and accordingly took passage on the *Charlemagne*, Capt. Packard bound for New York.

Appointment.—Mr S. WYILINGAM has been appointed Proctor to the District Court of the Islands.

Reduction of duties on goods from British India.—Instructions have been received from government to reduce the duties on all goods imported from British India which have hitherto been *ten per cent to four per cent*. This order was to take effect on the 12th inst.

The *Seaford* Steamer is advertised to recommence plying between Colombo and Bombay on the 18th of September.

Cholera.—A case of Cholera was reported to have occurred at Manaar on the 8th inst.—Four persons who were returning from the Kandian Province for the coast, were on the 13th inst. attacked with Cholera at Talamaanaar; one of them died and the other 3 were immediately sent away in a dhow bound to Ramserum.

TENMORATCHY.—We understand that some of the natives in the neighbourhood of Mr. WHITEHOUSE's plantation have cut down and destroyed upwards of a quarter of a mile of live hedge which had cost him nearly £40.

COLOMBO.

Planting.—The last planting season having been much drier than usual the number of Coffee plants put into the ground is considerably fewer than was expected—in some cases not more than half the ground ready has been planted. Labour, however, being abundant, other operations have gone on rapidly.

The appearance of the Sugar-cane in different parts of the Island continues favourable, which has led to large applications for land up the Caltura river towards Ratnapoora. *Col. Obs. Aug. 8.*

ROBBERY.—Last night the back godowns of Dr. Cameron in Colpetty were broken into, and a quantity of wine, knives, spoons, candlesticks and other articles stolen.—The thieves also broke open the safe, where they found a ham, cheese and other eatables, on which it appears they regaled themselves at the rear of the house near the sea-side, as some of the fragments of the feast and empty bottles with the necks broken off were found there this morning.

At about $\frac{1}{2}$ past four, however, as they were carrying off their booty three police peons who were near Slave Island bridge thought they perceived something through the gloom, and made a dash at the five robbers just as they were about to cross the lake opposite the Arch-deacon's, and succeeded after a great effort in securing two of them, and recapturing the greater part of the stolen property.—The others effected their escape across the lake, but two of them have since been apprehended.—*Col. Obs. Aug. 11.*

MADURA.

From a Correspondent under date of July 29.

"Great revolutions are going on in the city—levelling the walls—filling up the ditch. All the ground which they occupied is to be filled with houses; the work all done by those who purchase the ground, who forfeit their ground if they do not build in the manner prescribed. Houses are being pulled down to straighten the streets—drains are being made, &c. &c. The city promises to be quite another place in two years time. Even temples are not spared when in the way."

BOMBAY.

Obituary.—Mrs. Allen wife of Rev. D. O. Allen, of the American Mission at Bombay died on the 15th of June.

Mrs. Burgess, wife of Rev. F. Burgess, of the same Mission died of Cholera on the 24th of June. Mrs. B. died very suddenly, having rode out on the morning of the day on which she died. The end of both was peace and joy.

An attempted Suttee at Jahnah, frustrated.—From the Madras United Service Gazette, we learn that a Suttee was to have taken place at Jahnah on the 22d June, but the attempt was defeated by the prompt and efficient interference of Colonel Perry, commanding the Jahnah force. The correspondent of the Gazette states that he himself saw the widow sitting about two yards from the corpse of her husband, and from what he could learn from the assembled natives, the Brahmins and relatives of the woman were

very anxious to have the sacrifice performed, while the woman appeared very well pleased to find herself surrounded by a body of police peons sent for her protection. The Brahmins even said, they would not burn the corpse unless the widow also was sacrificed.—To our native readers we would say—See here the *cruel rites* of your system of religion.—See the *selfishness* of your legitimate priesthood—and ask yourselves what must the *true* bear such fruit?

KAMPTEE.

A very appropriate punishment was inflicted sometime since on a sweetmeat seller at Kamptee who had nearly poisoned half the women and children of the 49th, with some drugged sweet-meats. The fellow was caught by some of the men, and they would have torn him to pieces, but for the interference of the Adjutant, who fortunately happened to be passing and placed him under a guard for safety. The Sepoys were not however to be thus baffled, and watching their opportunity, forced him to eat all that they could collect of his own sweet-meats; which were so violent in their effects as nearly to kill him, so that no doubt remained of their having been injuriously drugged.

CHINA.

In the Madras Herald of the 6th inst. the following intelligence from China is given.

Ningpo was evacuated by the English on the 7th May, the fleet having sailed to a port called "Just in the way" between Chinhae and Chusan where they were joined by the Admiral, and the other portion of the fleet from Chusan. 150 troops, one ship and 8 transports were left at Chinhae, and 300 troops, one ship and 8 transports were left at Chusan. On the 13th of May, the fleet left "Just in the way," and sailed for Chapoo. On the 20th, Chapoo was taken possession of with scarcely any resistance. However as small parties of troops were looking at the Joss houses, and other objects that attracted their attention, they were surrounded by great numbers of China troops who had lain concealed, and many were killed. Report said 120, including 2 Colonels and one or two Captains, and several other Officers wounded.

CAPE OF GOOD HOPE.

A short time ago the Government of the Cape of Good Hope despatched an expedition of 200 men to Port Natal for the purpose of subjecting a party of emigrant Boers who had asserted their independence. An ambuscade was laid by the Boers, as a part of the troops were advancing and they fired upon them, and killed 15, and wounded 30. Great apprehension was entertained for the fate of the remainder.

SANDWICH ISLANDS.

From a Letter, dated Honolulu, Oahu, Sandwich Isl. Sep. 13 1841.

Mrs. Mann, the wife of Mr. Bethuel Mann, one of the teachers, connected with the Sandwich Islands mission, died of consumption on the 25th of August 1841, at about 4 o'clock in the morning, and was consigned to the grave at 4 o'clock, P. M. on the following day.

SOCIETY ISLANDS.

The Rev. A. W. MURRAY, missionary of the London missionary Society to the Samoa or Navigators Islands in the Southern Pacific, in June 1841 writes the following, which scarcely more than indicates the common scenes which had been occurring at that mission for some months.

"The past night has been a most remarkable one—such a night as certainly never occurred in this district. I retired about half past 10 o'clock, and fell asleep, with the voice of prayer and weeping sounding in my ears. At about 1 o'clock I was aroused by the same sounds, and going out, I found there was a general commotion throughout the village. The members of the church were pleading, some of them in the most earnest and melting language, for the conversion of their brethren, while the voice of weeping and wailing was heard in every direction, from those who have been recently awakened. It was most deeply affecting to hear and to witness what was going on, and well fitted to fill the mind with the most solemn and delightful emotions. It was a sweet, still moonlight night, and every thing seemed to wear an aspect of peculiar loveliness. I thought of by-gone days and experienced a thrill of joy, which words cannot express, at the wonderful change which has been effected."

Another missionary writing relative to the same outpouring of the Spirit says:—

"Multitudes have been awakened and converted. I think as many as five hundred persons have been received into church-fellowship in the course of one year, all of whom have given satisfactory evidence of a change of heart. So great is the religious feeling among all classes of the people, that the whole island, containing from four to five thousand inhabitants, seems ready to be brought under law to Christ. I myself have been living for three months in the same house with some of these converted heathen—first fruits unto Christ in Tutuila—and am enabled to testify that they adorn the Gospel of God our Saviour in all things. May these be indeed the earliest of the abundant harvest of redeemed souls, not only among the inhabitants of Tutuila, but all the islands of the Pacific."

Shall we not with faith and hope pray God to go forward with his work till all nations shall witness and feel his converting power and grace!

SYRIA.

Late letters from Syria announce the death of Mrs. Smith, wife of Rev. Eli. Smith, of the American Mission. She died of inflammation of the bowels, leaving an infant 2 or 3 weeks old. The Rev. C. Sherman, of the same Mission was about to return to America—his health having entirely failed. There was some hope that he might live and be useful in America. The country was represented to be in violent civil commotion such as had never before been witnessed. The missionaries fear that safety may soon require them to flee the country. Other troubles are anticipated in connection with the movement which has placed a protestant Bishop at Jerusalem.

By the Madras Herald of the 3d inst. intelligence was received by the Steamer India from Suez July 4. that “four of the European Powers” (Russia, Austria, Prussia and England, probably) “have agreed and concluded that Syria shall be governed by a Christian king.” We shall wait with deep interest for the confirmation of this intelligence, and the particulars of the arrangement. We cannot suppose that any other than a protestant king is intended; for neither Prussia nor England would consent to establish a Roman Catholic power in Syria; and if they should, we are inclined to think the people would not receive it. And what motive should lead Austria to consent to this arrangement, we cannot conceive, unless it be opposition to France, which we should not expect to see manifested in rendering support to Protestant interests in Syria. And the same may be said of Russia—tho’ her Religion is a corrupted form of Protestantism; especially after the suspicions with which she has been regarded as aiming to supplant the ascendancy of British influence in Turkey and the East. We hope there may be grounds for regarding it as an arrangement entered into by all concerned as being required *only* for the settlement of the disturbances of that unhappy country, and for the encouragement of the wandering Israelites to return to the home of their fathers. Whatever may be the motives which have led to this arrangement the event is certainly one of the wonders of the age, and the Christian reader will regard it as but the precursor of others still more wonderful, foretold on the page of prophecy, whose fulfillment is most obviously near.

The same papers mention that the king of France was dangerously ill of dropsy—and that the tone of feeling in France was warlike in the extreme.

The following anecdote affords a very practical illustration of the absurdity of the popish practice of *selling indulgencies*.—Tetzel was a Romish monk, who lived about the time of Martin Luther.

SIN PARDONED BEFOREHAND.—A Saxon Gentleman went to Tetzel, and inquired if he was authorized to pardon sins in intention, or such as the applicant intends to commit? “Assuredly,” answered Tetzel; “I have full power from the Pope to do so.” “Well,” answered the Gentleman, “I want to take some slight revenge on one of my enemies, without attempting his life. I will pay you ten crowns, if you will give me a letter of indulgence that shall bear me harmless.” Tetzel made some scruples, and they finally struck their bargain for thirty crowns. Shortly after, the monk set out for Leipsic. The Gentleman attended by his servants, laid wait for him in a wood between Juterbock and Irbelin,—fell upon him, gave him a beating, and carried off the rich chest of indulgence-money the inquisitor had with him. Tetzel clamored against this act of violence and brought an action before the judges. But the Gentleman showed the letter signed by Tetzel himself, which exempted him beforehand from all responsibility. Duke George, who had at first been much irritated at this action, upon seeing this writing, ordered that the accused should be acquitted —D’Aubigne.

Acknowledgement of monies received on account of Morning Star inadvertently omitted in the last No.

		£	s.	d.
June 1842.	Mr. MALMIRA, Marakayer, Galle	13	3	
“ ”	Mr. W. VOLK, Batticotta	1	2	6
“ ”	Mr. C. A. GOODRICH, Manipay	1	15	

பிரச்சித்தம்.

மாணிப்பாயில் அமேரிக்கன் மிக்யோனுல் ஸ்தாபிபிக்கப்பட்டிருக்கிற அச்சுக்கூட்டத்திற் கில பல லேசான வேலைகளைச் செய்கிறதற்கு எட்டேவையத்துற் பன்னிரண்டுவயதுள்ள ஆற்றேழு சிறுப்பினாகப் பேரவையாயிருப்பதினால், அவைவேலைகளைப் பார்க்கும் படி வேலைகேட்டவர்களுடையால் அவாகாஸ் இந்த தடியாடுதூத் விராமத்திற்குமை மூன்றுமணிக்கு மாணிப்பாய்க்குவந்து அச்சுக்கூட்டத்துக்குத் தலைவராயிருக்கிறவரிடம் கேட்டு வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

FARRIERRY.

Peter Harridge, *Farrer* begs to inform the public of Jaffna and his customers that he having returned to Jaffna with an intention of permanently residing there intends opening a Farrierry again as he has hitherto done.

From P. Harridges’ experience in veterinary surgery, he hopes his services will be found an acquisition to the Gentlemen of the station.

P. Harridge further begs to state that he will undertake to break in and train young horses for either riding or driving, and sick horses from outstations will meet with every attention.

Jaffna August 1842.

NOTICE.

Notice is hereby given that tenders will be received at the Cutchery at Jaffna for the following materials for the Civil Engineer’s Department.

Tenders will be received until the 28th instant.

viz.

200—Coral arch stones	—13×7×4×3 ³
40— do angular	—12×7×5 face 5 inches.
2 ¹ ₂ —Lasts of lime—	
3,330—Coral arch stones	—13×7×4×3 ³
522— do angular	do—12×7×5. face 8 inches.
150— do coping	do—13×7×3.
25 ¹ ₂ —Lasts of lime—	
6 ¹ ₂ — do. do.—	

யாழிப்பானம் சிவில் இஞ்சினீர் வேலைக்கு இதின் பின்னால்க் காணகிற சாமரன்கள் கொடுக்கிறதற்குக் கூட்சேரியில்ப் புறட்போசல் உடன் அ. திகழி. வரைக்கும் வாங்கப்படும்.

அதாவது.

முருகைவில்லுக்கல்லு	— உா	— மக்கள் ஏ சு சு நதி
தோன்மட்டக்கல்லு	— காம	மல் ஏ ஏ கு
கண்ணுட்ப வல்லதார்	— உடு	
முருகைவில்லுக்கல்லு	— தூங்காமல்	மக்கள் ஏ சு சு நதி
தோன்மட்டக்கல்லு	— தீரூப	மல் ஏ ஏ கு
கோப்பியக்கல்லு	— ராதி	மக்கள் ஏ சு சு
கண்ணும்புவல்லதார்	— ராதி	மக்கள் ஏ சு சு
கண்ணும்புவல்லதார்	— ராதி	மக்கள் ஏ சு சு
தூங்காமல் ஆடு:	{	
ஆவணி மூ. யூது		

H. O’GRADY.

ஏசன்று.

CONTENTS — அடிவணை.

Historical sketch of the Pandian kingdom	- - -	189	பாண்டிவா நாட்டுக் கரித்தி
Life of Mohammed	- -	ib.	மக்காதுவின் கரித்திரம்
Missionary Enterprises in the South Seas	- -	190	தெல் காமுத்திரத் தீவில் நடந்த
The Skeptical young officer	191		த் தட்சிகதி
Communications	162-194		கட்டுத்தங்கள்
Pancha-Tantra-Katei	-	195	பஞ்ச தந்திரக் கதை
Synonymous words	-	196	குறங்
Hints on the Theory and Practice of Gardening	-	ib.	தெராந்திர ரூணக்குமிழி
Answers to Correspondents	197		காகிதப்பிரத்தியுத்தாரம்
Summary of News	-	199	புதினாச்சங்கம் திகள்